

מי שהוציא אוהו פרק רביעי עירובין נא.

[illegible]

והוא דרי רביע מטי. הא דקתני מתי? והוא דרי הוה רביע מטי התם קודם ואי קני התם מצי למיזיל לצייתו בנחת: ה במרואה אבל לעיקרו הוה מטי במרו הולך מעט מעט: דפסיל אחוה. אילן אחר הוה נסמך עליו: דפיק מריה מדרגא. טוען פירות הרבה ממוכרן ופורע מהן המס: לא ידענא יה. איני מכיר אותו אילן: מוסר שביסו למיר. אומר בצינתי עמך: ולא היא. היא דלא תניא ליה משמיה דר' יוסי תנא דלא תניא ליה בשם ר' יוסי אלא סתמא תניא ליה לעיל [ג:] ומשום דלא אמרה בשם רבי יוסי כי היכי דליקבלה מיניה: ה"ג ולא היא לא תניא ליה דדר' יוסי: נימוקו עמו. טעמו. במסכת גיטין (דף סה.) מונה שכן של חכמים ואמר ר"י נימוקו עמו. ניס וקו דבר ישר כקו המשקולת: אלו ד' אחום. יוצא חוץ לתחום: מקום ממקום ומקום מניסה. פסוק שנאמר בו מקום ולא נאמר בו ניסה דנין אותו מפסוק אחר שנאמר בו מקום וניסה כגון אל יאל איש ממקומו דנין מושמתיך מקום אשר ינוס שמהי? מה להלן כתיב ניסה אשר ינוס אף מקרא דאל יאל איש ממקומו מרבי ציה ניסה והוי כמאן דכתיב ציה ניסה והדר דנין ניסה מניסה וניסה מגבול כלומר דנין ניסה זו שלא נאמר בו גבול מניסה שנאמר בו גבול דכתיב) מגבול עיר מקלטו אשר ינוס ומרביצין נמי באידך ניסה דאל יאל איש ממקומו כאילו כתיב גבול גבול והדר דנין גבול מגבול גבול ממחור דנין גבול זה שלא נאמר בו חוץ מגבול שנאמר בו חוץ שנאמר) ומאל אותו גואל היום ממחור לגבול ומרביצין חוץ מג"ש להאי גבול דאל יאל איש ממקומו והדר דנין האי חוץ ממחור דומדותם ממחור לעיר דכתיב ציה אלפים באמה: ושז הכסן וזא הכסן. בתורת הכהנים שניה בגעני בתים. שבעה של הטיסר ראשון כתיב ויקרא [ו] ושז הכסן ציוס ששעני וראה ויהא פשה הנגע בחירות הבית

וכתיב בצמירה וחללו את האבנים ואת הציבים וגו' ונחז את הציבים ותניא ופרח יכור האמורה בצבדים טעמא את החזור אע"ז ציוס יהא טמא נאמר ואם ישוץ הנגעע לו שבוט אחר החליצה וקיעה וטעיה אל הסגר רמזין מניין לנגע שעמד צבייני וקועה וטע וטען לו שבוט וטעיה נותלי משחור קאי מפקיעין ליה התם מהא משחור מוקמינן ליה בנגע שעמד בראשון ופשיט הכהן? היא שיהא היא ציאה כלומר נתינה. אלמא אע"ג דלאו שיהא היא כריי אי איה ליה ג"ג. דמקום מניסה וחוץ חומשי אמה דאמרן כהי יהיו כל שובתי לייכא למימר כהו רבוע ועיגול: דין ל' לו אלכסון: מחלוקס במקומי גרסינן ציו"ו וזהו אמר דמנין ליה לקמן [ע"פ] מפרש

היו כל שובתי שבת. מנתי זה שאמרו העני מערב

בזה יהו ב"ש שובתי שבת. פ"ה דגזי העברה ליכא למיחז פיאוח
אלא כה"ג שנותנין שעור אלכסון דהא ליכא למימר דזה ריבוע
ועיגול ור' שמואל מפרש שמרציעין ד' אמות הרצות הרצות ברביע
עולם ואם מעביר או זורק ממזרח למערב או ממזרח לדרום חייב
דז"א לחודיה ואם לאלכסונו של עולם

הַיִּם לַעֲיִקְרוּ מִמֵּי אֶ"ל
נִי חֲשֵׁכָה לְבִיתוֹ אֲבָל
אֲזִיל אֵיכָא דְאַמְרִי
מִסְגִּי קִלִּי קִלִּי אֲבָל
יֹסֵף הוּוּ קָא אֲזִילִי
יֹסֵף תְּהֵא שְׁבִיתַתְנוּ
חֲזָה וְאַמְרִי לָהּ תוֹתִי
דְּגָא ⁽⁶⁾ (יֵדַע לִיָּה מֶר)
לִיָּה סִמּוֹךְ עָלֵי דְתַנִּיא
שְׁנִים אֶחָד מִכִּיר וְאַחַד
מִכִּיר מוֹסֵר שְׁבִיתַתּוּ
מֶר תְּהֵא שְׁבִיתַתְנוּ
אֵת תְּנָא לִיָּה ⁽⁷⁾ כִּרִּי יוֹסִי
לָהּ מִיָּנִיָּה מִשּׁוּם דְּרִי
וּמִכִּיר אוֹ שְׁאִינוּ בְּקִי
הֵיכֵן כְּתִיבֵן דְּתַנִּיא
אַרְבַּע אֲמוֹת אֶל יִצְחָק
יָם אִמָּה מִנָּא לֵן אִמֶּר
מִמְקוֹם וּמְקוֹם מִנִּסָּה
מִגְּבּוֹל וּגְבּוֹל מִגְּבּוֹל

וגבול מחוץ וחוצץ מחוץ דכתיב ² ומדות מחוץ לעיר את פאת קדמה אלפים באמה וגו' ונילף ³ מקיר העיר וחוצה אלף אמה דנין חוץ מחוץ ואין דנין חוץ מחוצה ומאי נפקא מינה ⁴ הא תנא דבי רבי ישמעאל ⁴ ושב הכהן ⁵ ובא הכהן זו היא שיבה זו היא ביאה הני מילי היכא דליכא מידי דדמי ליה אבל היכא דאיכא מידי דדמי ליה מדמי ליה ילפינן: אלפים אמה עגולות: ורבי חנינא בן אנטיגנוס מה נפשך אי אית ליה ג"ש פאות כתיבן אי לית ליה גזירה שוה אלפים אמה מנא ליה לעולם אית ליה גזירה שוה ושאיני הכא דאמר קרא ² זה יהיה להם מגרשי הערים לזה אתה נותן פאות ואי אתה נותן פאות לשובתי שבת ורבנן תני רב חנניה אומר כזה יהו כל שובתי שבת א"ר אחא בר יעקב המעביר ד"א ברה"ר אינו חייב עד שמעביר הן ואלכסונון א"ר פפא ⁶ בדיק לן רבא עמוד ברשות הרבים גבוה ⁷ ורוחב ⁸ ד' צריך הן ואלכסונון או לא ואמרין ליה לאו היינו דרב חנניה דתניא רב חנניה אומר כזה יהו כל שובתי שבת: וזה הוא שאמרו העני מערב ברגליו אמר ר' מאיר אנו אין לנו אלא עני וכו': אמר רב נחמן מחלוקת במקומי דר"מ סבר עיקר עירוב בפת עני

[illegible]

עני
אלף אהרן סביב. ודחיתו דנין מחוץ ממחוז ואין דנין מחוץ ממחוזא. אקשינן על ד', חגיגה
אלפים אמה לכל רוח עזולות. מה נפשך אי בנודיה שוה גמר להניי אלפים אמה, מרוב
בקרא פאת כתיבי. פ' פאת קדמה ופאת נגב ופאת ים ופאת צפון ולא משכחת לה פיא
ואף לא גמיר גוריה (שוהן) אלפים תחום שבת מנא אר. ופרקינן פלעול גמיר גוריה ש
ובתי שבת דגמירי מניה. ורובן דבעי מרובעות סברי דכתיבי רב חנינה זה יהיה סוף כזה
ים חסן פאת אמות ושלשה חומשי אמה. וכן למידת ד' אלפים אמה תחום שבת. אמר
פא בידוי לן אבה (עומד) (עמוד) ברשות חורבי גבוי י ורחב ד' מי בעינן לן אמה
אמר (תיר) אומר אלה ויש ואחד עשר. אלה חורב מעביסין אלה לחלק על ד' עשרי כח. ואמר

והוא דלי רהיט מטי. הא דקדמי ממני' דאס סייס קני שציתה צעיקרו
דכי הוה רהיט מטי' התם קודם שחשך התם מהניא אמירה
קני התם מני' למחל לציטו בנחת: **חשכה** (ווי). לילך עד ציטו אפילו
בצמרוואה אכל לעיקרו הוה מטי בצמרוואה אי הוה רהיט: **מסגי** קני.

הולך מעט מעט: דסביל אחוה.
אילן אחר היה נסמך עליו: דפריק
ממריה מכרנא. טוען פירות הרבה
וממוכרן ופורע מהן המס: לא ידענא
ליה. איני ממיר אותו אילן: מוסר
שפסלו למכיר. אומר שביתתי עמך:
ונלא היא. הא דלאמר ליה משמיה
דד' יוסי ליתא דלא תניא ליה בשם ר'
יוסי אלא סתמא תניא ליה לעיל [ג]:
ומשום הכי אמרה בשם רבי יוסי כי
היכי דליקבלה מיניה? ו'ג ולא היא.
נלא תניא ליה כדר' יוסי: נימוק עמו.
וממנו דהכא ניינו דהא תניא מורה

שאינו מכיר זה שאינו
למכיר זה שמכיר
במקום פלוני ולא היא
אלא כי היכי ^ו דליקבמוקו עמו: אם א
י'וסי' נימוקו עמו: אם א
וכו': הני אלפים אמר
י' שבו איש תחתיו אל
איש ממקומו אל: אי
רב חסדא למדנו מקונו
וניסה מניסה וניסה
וגבול מחוץ וחוץ ממ
מחוץ לעיר את פאה
אלף אמה דנין חוץ כ
דבי רבי ישמעאל ^ד וי' א
מילי היכא דליכא מי
ליה ילפינן: אלפים
ליה ליה ג"ש פיאוו
ליה לעולם אית ליה
מגרשי הערים לזה א
ורבנן תני רב חנניה
י' המעביר ד"א ברה"ר
רבא עמוד ברשות
ואמרינן ליה לאו ה
שובתי שבת: וזה הוא
אלא עני וכו': אמר

וּכְמָכִיב בְּתֵיבָהּ וְחָלְלוּ אֶת הָאֲבִירִים וְאֶת הַבָּיִת יִקְאִיעַ מִצִּית יִקְלָף עַפְר הַבָּיִת
וְנָתַן אֶת הַבָּיִת וְתֵנִיף וּפְרַח יִכּוֹל לֹא יִהְיֶה טֶמֶא עַד שִׁיחֹרֵר וּפְשַׁח
הָאֶמְלָמֹרֶה בְּבָגִידִים טֵימָא אֶת הַחֹזֵר אַע"פ שֶׁאֵינוֹ פּוֹשֵׁה אֵף לָרַעַת מִמֶּנָּה
וְצוּרָה צוּרִים יִהְיֶה טֶמֶא וְנֶאֱמָר וְאִם יִשּׁוּב הִנֵּנּוּ וְנֶאֱמָר וּשְׁב הִכְהֵן מִה שִׁבָּה הִיא
לֹא שְׂבוּ אֶחָד הַחֲלִילָה וְקִיָּה וְיִטְיֶה אִם חֹזֵר הִנֵּנּוּ נִוְטָא וְאִם לֹא חֹזֵר
הַסָּגֵר בְּרָאשׁוֹן מִיָּנִין לִנְגַע עֲשֵׂמֵד בְּעֵינָיו בְּרָאשׁוֹן שֶׁלֹּא פָשָׁה וְהִכְהֵן לֹא חָלַל
וְקוּפָּה וְטָח וְנִוְטָא לֹא שְׂבוּ וְאִינוֹ נִוְטָא מִיַּד ט"ל שֶׁאֵין יָד וְהִכְהֵן (6) וְהִנֵּה
הַחֹזֵר קָאִי מִפְּקִיעַ לֵב אִם הֵם מֵעָלֵי מִשְׁמַעוֹת וּמִרְצִינֵי וְנִוְטָא לִנְגַע הַחֹזֵר
מִמוֹקְמֵינִין לֵב בְּנֶגַע עֲשֵׂמֵד בְּרָאשׁוֹן וּפְשַׁח בְּשֵׁנֵי וְאַע"ג דְּכָמִיב נִמְלִיָּה בְּ
וְשֶׁב הִכְהֵן (7) הִיא שִׁבָּה הִיא צִיָּה כְּלוּמַר וְ כֻּוּ מִה לְהֵלֵן חוֹלֵן וְקוּפָּה וְטָח
נִמְלִיָּה. אֲלֵמָּה אַע"ג דְּלֵאָה שִׁבָּה הִיא כִּיּוֹן דְּשִׁבָּה וְצִיָּה חֲדָא מִלְּתָנָה הִיא
אִיִּם לִיִּב ג"ש. דְּמִקְוֵם מִיִּנְיָה וְחוּץ מִחוּץ כְּדָאֲמַר לְעִיל: פִּיאוֹרָא כ
וּמִשְׁמַעִי אֲמַת דְּאֲמָרִין כֹּהֵי יִכּוֹל שְׂבֻחֵי שְׁבַת פִּיאוֹרָא תֵּן לָן וְגַבִּי הַעֲבָרִי
לִי לִיִּחֻבָּה דְּאֲמָרִין דְּרָבוּ וְיִגְרֹל: בְּדִיק לָן. מִנְסָה אֲדָרְבִּי: מֵעֵינִין הֵן וְ
לֹא לְאֲכָלְכֶן: מְחֻלָּקִים מְחֻלָּקִים בְּרִמְסִין בִּיזוּד. מְחֻלָּקֵת דְּרָבִי: מֵאִיר וְרִי יְהוּדִי
וְחוּבֵה שְׁאֲמָרוֹ דְּמִתְנִי' לָקֵמֵן [ע"צ] מִפְּרַח אֲהִיבָא קָאִי אִי אֲמַחֲרִי אֵלֵין דְּקִמְטָא

(כט). זו היא שיבה זו היא ביאה. לזון מורה שזה זה מזה (יחזא ב: מכות יג.) כלומר ילפניו
 להיו מריוויו שינה או מריוויו ציאה (נדח כב:) דאע"ג דלף דמו קראי להדדי, כיון דמריוויו
 דיינין בהו מ"ש (יבמות יז.) בדיק לך. מנסה אותמו אם נדע להשיב (חולין קלג.).

גרשי הערים. כלומר לזה אתה נותן פיאות ועושה אותן מרובעות ואי אתה נותן פיאות וקיימא לן כל אמתא בריבועא אמתא ותרי חומשי באלכסונא, הלכך ד' אמות שאמרו אינו חייב עד שיעביר ארבע אמות ואלכסונן שהן שש אמות פחות שני חומשין. אמר ר' יוחנן כל שובתי שבת. מתני' זה שאמרו העני מערב ברגליו ד' מאיר אומר אין לנו אלא הע

סד א מ"י פ"ו מהל' עירובין הלכה ג סמג
עשין דרבנן א' טו"ש"ע א"ח
ס' תט סעיף יא:
ב [טו"ש"ע א"ח ס' שז
סעי' א]:
ג [טו"ש"ע א"ח ס' שז
סעי' א]:
סה ד מ"י פ"ב מהל' שבת
הלכה יח סמג
לאזין סו טור ש"ע א"ח ס'
שטט סעיף ב:

רבינו חננאל

אמר רבה והוא כי דהיט
ממנו תתיר והאין קדוש
שקדש ידיו והאין קדוש
ידיו ידיו שמת תחשך,
בזה לאלין מן
אבות. ואנו כי ממנו
קליל קליל אבל אי דהיט
ממנו. כי דקלא ודסביל
דקלא נפל על דקלא אחר,
דהיט עומס ויהי נקרא
אחרו.
דקלא דסביל
דקלא דפריק מריה,
דקלא גדול והיט עושה
ספיות חרבה והיט בעלי
מורסן ופדע המס
שדיליו. דהיט נקרא
דפריק מריה.
כלומר פודה בעליו מן
המס. שעליו, דא דהיט
רבה לרבי יוסף משום
דדרי יוסף, תניא ר' יוסי
אמר [אם הוין] שנים אחד
מכרין ארץ ואין גידא
אין גידא

מקום, והאחד
מזרס [מזרס],
למכיר, והאחר
ההוא שבינתו במקום
פנינו. וזו הבריתא לא
מכיר, וזו לא אמר
ברכה משום ד' יוס' כדי
שיתקבלו ממנו ר' יוס'
יסקף, משום ד' יוס' ר' יוס'
יסקוף פנו, מנח', אינו
אין ממוא אה, אינו
בני בחלות מה, הני
אלפים אה דכא חכין,
דנא שבו איש תחתיו
אין ארבע אמות. אל
יצא איש מקומו אלו
אלפים אה. למנו מקו
מנו חסדו למנו חסדו
מקום כתב אה אל
יצא איש מקומו ברו
השביעי, וכתבי החם
ושמתי אל מקום אלו
שני שני, עד אל מנח'

[illegible]